

komunizam U XX. i XXI. stoljecu
XXI. - 041 - glava

agrarna izbjeglica

dragutin

U

2022 - 1956 = 66

*** * ***

=====

*** * ***

=====

XXI. – 041 – glava:

20160128 Vukic Trostruki logor Jasenovac zrtve na jedinicu.docm
20250323_Krsnik_Vukic_RUSI_se_JASENOVACKI_mit.docm

x

=====

From: [Ana Hrvatinic](#)
Sent: Monday, February 01, 2016 9:28 PM
To: undisclosed-recipients:
Subject: Igor Vukic -NDH i Zavnoh

28.01.2016 hrvatski.list@hi.t-com.hr st.33.4.5. Antifašizam, NDH i Ustav Zagreb

Piše: IGOR VUKIĆ, novinar i publicist, tajnik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

NDH i ZAVNOH u Ustavu bi trebali zamijeniti mjesta.

AVNOH i ZAVNOH

borili su se za Jugoslaviju i u ime toga cilja masovno su pogubili čitave narodne skupine

Prije nekoliko tjedana u Zagrebu je gostovao beogradski povjesničar Srđan Cvetković. Na znanstvenom skupu u Hrvatskom institutu za povijest Cvetković je govorio o rezultatima istraživanja partizansko-komunističke represije koja je u Srbiji kulminirala od 1944. do 1946. godine.

Kao član državne komisije za istraživanje događaja iz tog razdoblja, Cvetković je imao pristup tajnim arhivima. Ondje su pronađene knjige strijeljanih, s detaljnim popisima žrtava Ozne i KNOJ-a. U te dvije godine partizanski su egzekutori samo u Srbiji, prema popisima koje su sami pedantno sastavljali, smaknuli 59.000 ljudi!

Od toga su 89 posto bile građanske osobe, a 20 posto strijeljanih bilo je mlađe od 18 godina! U nekom od 211 tajnih zatvora i gubilišta, **oznaši** su hladnokrvno likvidirali i cijele juniorske nogometne momčadi.

Bio je to najveći zločin na ovim područjima u 20. stoljeću, istaknuo je Cvetković. Zbog masovnosti i organizacije zločina teško se može govoriti o osvetti kolaboracionistima. Cvetković objašnjava da je možda dvjestotinjak ljudi moglo zaslužiti smrtnu presudu prema tadašnjim europskim pravnim standardima. U Francuskoj je nakon rata uhićeno 40.000 ljudi zbog suradnje s njemačkim okupatorima. Na smrt je osuđeno 7037 optuženika, od čega je 791 kazna izvršena, a ostali su pomilovani. Na milijun stanovnika, u Francuskoj je bilo 239 smrtnih kazni za ratnu kolaboraciju, u Belgiji 29, Nizozemskoj 17, Danskoj 13, a u Norveškoj svega 10.

U Srbiji su na svakih milijun stanovnika komunisti pobili - 16.000 ljudi.

U Sloveniji, prema istom razmjeru, ubijeno je 10.769 osoba (ukupno oko 14.000).

Konačan rezultat za Hrvatsku i BiH još nije poznat. Ovdašnji istraživači još nisu doprli do knjiga strijeljanih. Ali nije teško procijeniti da bi Hrvatska i Bosna mogle izbiti na čelo strašne i tužne liste.

Počinitelji tih planiranih i sustavno provedenih ubojstava sebe zovu antifašistima. Na čelu im je bio Josip Broz Tito. Dio tog pokreta bilo je i Zemaljsko antifašističko vijeće narodnog oslobođenja Hrvatske.

Likvidacije na kraju rata nisu bile izuzetak, već samo vrhunac modela koji su primjenjivali svuda gdje bi zauzeli neki prostor. Primjerice, već 1942. u Vrgorcu, Prijedoru ili Bihaću, zatim u Koprivnici 1943. godine. U Dubrovniku 1944. pa u Splitu, Mostaru, Zadru..., gdje god je taj gusti češalj prošao od istoka prema zapadu. Prvi su stradavali zarobljeni vojnici, domobrani i ustaše, a potom i svi oni koje je obavještajna služba stavila na spisak potencijalnih protivnika u osvajanju vlasti i izgradnji totalitarnog komunističkog sustava. U Srbiji su ubili predsjednika Crvenog križa, a u Hrvatskoj, u Zagrebu, čak i drvorezbara koji je izradio pisaći stol u Pavelićevu kabinetu. Gotovo po istom obrascu u suvremeno doba postupa ISIL.

AVNOJ i ZAVNOH kao njegov regionalni (zemaljski) organ, borili su se za Jugoslaviju. Čitave narodne skupine proglašavali su kolektivno odgovornima (Nijemce, na primjer, a nije bilo puno

bolje ni s Talijanima). Kazna se proširivala i na žene i djecu pa su ih onda iseljavali i zatvarali u logore u kojima su bili izloženi smrtonosnim bolestima.

Ako na takvom antifazišizmu počiva Ustav Republike Hrvatske, onda se stvarno svi mi, njezini građani, moramo zapitati gdje mi to živimo. I razmotriti treba li *zavnohizam* maknuti iz ustavnih izvorišnih osnova.

Često se u javnosti govori kako se u nas stalno raspravlja o ustašama i partizanima. Komentira se da su prije glasanja o novoj Vladi saborski zastupnici više raspravljali o drugom svjetskom ratu nego o gospodarskom programu. A to nije točno. Rasprave zapravo nema. Uglavnom je riječ o graji kakvu su taj dan podizali neki zastupnici. I kakve ima mnogo po medijima, osobito internetskim. Možda se to i može razumjeti. Možda im je bolje dizati graju i buku, jer bi smirena i ozbiljna rasprava pokazala da je Nezavisna Država Hrvatska doista bila izraz povijesnih težnji hrvatskog naroda za svojom samostalnom državom, kako je, uz ostalo, formulirao i dr. Franjo Tuđman, prvi predsjednik samostalne Republike Hrvatske.

Povijesne okolnosti državi nastaloj u ratnom vohoru nisu pomogle u izboru saveznika. NDH je ratovala samo protiv boljševika i cijeli se rat uglavnom branila, i od svojih saveznika i od protivnika. Uvela je rasne zakone, ali koje je počela uvoditi već i jugoslavenska vlada Cvetkovića i Mačeka, uz približavanje Njemačkoj i Trojnom savezu. No NDH je rasne zakone i ukinula kad je na kraju rata popustio njemački pritisak. Jozo Tomashevich, povijesni publicist koji nimalo nije bio sklon NDH, piše da je pozitivna činjenica da je u ustaškoj državi život izgubilo manje židova nego u većini drugih dijelova okupirane Jugoslavije.

Rasni zakoni i mjere protiv židova svakako su najgora epizoda unutarnjeg života te države. Ali ne treba zaboraviti ni mnoge oblike pomoći koje su židovima tada pružali obični ljudi, zatim predstavnici Katoličke crkve na čelu s nadbiskupom Alojzijem Stepincem pa sve do pripadnika ustaških vlasti.

Unutrašnje uređenje općenito je bilo autoritarno, s postupcima odmazdi kakve su u slučaju borbe s unutarnjim, nelegalnim snagama, predviđala i tadašnja ratna pravila. U vojnim akcijama protiv pobunjenika događali su se i zločini. Ali se nastojalo kažnjavati počinitelje, odnosno, neodgovorne pojedince, čak i smrću. Smjenjivani su zato dužnosnici i raspu tane samovoljne postrojbe, poput divljih ustaša.

U listopadu 1942. poglavnik Pavelić izdao je jasnu zapovijed: Nikako se u na im akcijama ne smije dogoditi da se hotimično ili slučajno ubijaju ili stradaju nedu ni ljudi, a osobito žene i djeca. Naša borba mora biti puna časti, ustaške hrabrosti i plemenitosti. Oduzimanje života čak i kad se radi o zločincima mora se temeljiti na redovnoj sudbenoj odluci. Pavelić je odredio ako bude zlodjela da treba obvezno provesti istragu i obavijestiti zapovjedništvo Ustaške vojnice. Zapovjednik postrojbe bio je odgovoran, ako nije proveo istragu.

Nasuprot ZAVNOH-u i njegovom načinu postupanja sa zarobljenicima, Nezavisna Država Hrvatska je 1943. godine pristupila Haškim, odnosno, ženevskim konvencijama o postupanju s ratnim zarobljenicima. Odredbe su se primjenjivale na oborene američke pilote, ali i na zarobljene partizane. Tako su čak i partizani zarobljeni na Sutjesci transportirani gotovo preko cijele države da bi bili internirani u logor u Jasenovcu.

Od uspostave NDH pa do potkraj 1944. u novinama i časopisima intenzivno se pisalo i raspravljalo o izgradnji unutarnjeg poretka. Napisima u listovima kao to su bili Spremnost, Hrvatski narod, Hrvatska smotra, u brošurama i knjigama, razni autori zalagali su se za skladniji model društvenog uređenja nasuprot boljševizmu, ali i ekonomskom liberalizmu predratnoga razdoblja. U radovima Milivoja Magdića, Mirka Kus Nikolajeva, Ante Cilige ili Aleksandra Seitza govori se često o hrvatskom socijalizmu u kojem bi trebale biti pomireni interesi različitih klasa i društvenih staleža, uz napredak i rast standarda osobito radnika. Iznesene ideje često su i našle oživotvorenje u arhitekturi, gradnji radničkih naselja, u namjerama da se modernizira selo, itd. Ustrojen je korporativni Glavni savez staliških i drugih postrojbi, koji je poput kasnijeg Socijalističkog saveza okupljao pojedina udruženja, od seljaka preko obrtnika i veleobrtnika do trgovaca i slobodnih zvanja te usklađivao njihove interese pod nadzorom ustaškog pokreta.

Unutrašnjim reformama nastojao se normalizirati odnos prema najvećoj vjerskoj i nacionalnoj manjini, Srbima-pravoslavicima. Ustaška vlada već 1943. počinje tajne pregovore s predstavnicima Hrvatske seljačke stranke (demokratske i anglofilske) ne bi li dobila pomoć u normalizaciji i konsolidaciji stanja u državi.

Na kraju, hrvatska vlada i njezina vojska, potisnuta od bolje opskrbljenog protivnika, polazi se predati zapadnim, demokratskim državama, to pokazuje prema kakvom društveno uređenju bi ta država brzo evoluirala.

Da je imala priliku za opstanak, s tržišnom ekonomijom i demokracijom koja bi se razvila, sada bi bila razvijena kao Austrija, Španjolska, Portugal, Francuska, Finska ili Italija.

Na žalost, u Drugom svjetskom ratu u Europi pobijedio je Staljin i njegovi trabanti, među ostalim i u Jugoslaviji. Bilo je među njima i zanesenjaka, naivnih ljudi, iskrenih vjernika u marksističke teorije i obećanja o nacionalnoj ravnopravnosti. Mnogi od njih brzo su se poslije rata otrijeznili i već šezdesetih bili predvodnici promjena koje su nastojale poboljšati jednopartijski sustav koliko je to bilo moguće. Poput Franje Tuđmana postajali su disidenti i potom sudionici tranzicije kad se napokon raspao avnojevsko-zavnohovski sustav.

Sve u svemu, smirena rasprava i daljnja istraživanja pokazat će da NDH i ZAVNOH u izvorišnim osnovama Ustava trebaju zamijeniti mjesto. U rečenici koja bi mogla glasiti da se, među ostalim, povijesno pravo hrvatskog naroda na punu državnu suverenost očitovalo: u razdoblju drugog svjetskog rata u proglašenju Nezavisne Države Hrvatske, nasuprot ZAVNOH-u. Ili još jednostavnije, u temeljnom dokumentu hrvatske države ZAVNOH uopće ne treba ni spominjati.

Igor Vukić

Vjekoslav Krsnik

Neovisni politički savjetnik

I.B. Mažuranić 60/IV, 10000 ZAGREB, Croatia
Tel 385 1 560-2793, mob 098 910-0170, E-mail: vjekoslav.krsnik2@inet.hr

21. ožujka 2025.

Nova knjiga Igora Vukića dodatno ruši Jasenovački mit

Iako je Hrvatska stekla državnost prije više od 30 godina po mnogim atributima suvereniteta Republika Hrvatska je još uvijek na ovaj ili onaj način zarobljenica jugo-komunističkog mita koji ju je u ime velikosrpstva držao pod kontrolom cijelo vrijeme trajanja komunističke Jugoslavije. Najistaknutiji primjer tog mita je upravo Jasenovac koji i danas služi velikosrpsstvu, odnosno četništvu da u duhu poznate teze srbijanskog akademika i jednog od čelnika velikosrpstva Dobrice Ćosića o laži kao važnom instrumentu velikosrpske politike promiče navodnu ugroženost Srba u Hrvatskoj.

U komunističkoj Jugoslaviji sve što je dovodilo u pitanje velikosrpske mitove, dakle ne samo onaj o Jasenovcu smatralo se napadom na „**bratstvo i jedinstvo**“ koje su u Hrvatskoj zastupali hrvatski komunisti kao najobičnije sluge velikosrpskog šovinizma. Taj mitomanski teror trajao je punih 45 godina i tek stvaranjem nezavisne demokratske Hrvatske počeli su procesi u raskrinkavanju nataloženih velikosrpskih laži prije svega na znanstvenoj razini, ali još uvijek ne i na političkoj razini. Kad je u pitanju „**slučaj Jasenovac**“ upravo je tekuća dnevna politika u Republici Hrvatskoj, a ne hrvatska politika, i dalje uporni promicatelj „**Jasenovačkog mita**“, unatoč tome što je dosad objavljeno na desetine publikacija koje taj mit raskrinkavaju kao jednu veliku velikosrpsku političku laž. Jedan od bliskih suradnika predsjednika Tuđmana dr. Dušan Bilandžić nakon raspada komunističke federacije izjavio je da bi „svu historiografsku i srodnu literaturu iz doba socijalizma trebalo spaliti i sve pisati ispočetka“. To se naravno odnosilo i na dvije važne knjige samog dr. Bilandžića „**Historija Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije - Glavni procesi 1918-1985**“ i „**Jugoslavija poslije Tita - 1980-1985**“. Kad je u pitanju mit o Jasenovcu pored brojnih autora koji ozbiljno dovede u pitanje taj kamen temeljac velikosrpske propagande o genocidnosti hrvatskoga naroda jedan od ključnih hrvatskih autora u razbijanju tog mita je Igor Vukić, predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Igor Vukić je u prvoj knjizi „**Radni logor Jasenovac**“ (2018.) obradio sve do čega se o jasenovačkom logoru u dokumentima sačuvanim u hrvatskim (i drugim) arhivima, u izvornim sjećanjima bivših logoraša te publicističkoj i znanstvenoj literaturi moglo doći. U drugoj knjizi „**Jasenovac iz dana u dan – kronologija**“ (2019.) u žarištu njegove pozornosti bila je logorska svakodnevnica s bezbroj iznenađujućih pojedinosti o životu s onu stranu zida. Kolikogod su te dvije knjige važne za razbijanje jasenovačkog mita njegova treća knjiga o jasenovačkoj trilogiji koja je nedavno objavljena pod naslovom „**Povijest brojeva o Jasenovcu**“ (Naklada Pavičić) osobito je važna jer se bavi raskrinkavanjem najvažnijeg faktora na temelju kojega je nastao taj mit i održao se sve do današnjih dana. Naravno, Igor Vukić počinje s monstruožnom procjenom od 700.000 žrtava nastradalih u Jasenovcu i otkriva da je iza tog broja stajao moćni šef jugoslavenskih obavještajnih službi Aleksandar Ranković. Na sastancima oko podizanja spomenika u Jasenovcu članovi boračke organizacija iz Hrvatske, pri čemu se spominju Pero Car i Marko Belinić nisu prihvaćali prijedlog iz Beograda, pa su predlagali broj od 400.000 žrtava. Među onima koji su u kasnijim godinama osporavali taj broj navodi se Bruno Bušić i dr. Franjo Tuđman koji je u svojoj knjizi „Bespuća povijesne zbiljnosti“ citirao katoličkog župnika u Jasenovcu od 1942. do 1945. Jurja Paršića koji je iznio procjenu da je u jasenovačkom logoru stradalo između 30.000 i 40.000 ljudi. Sve te procjene i osporavanja nisu uopće utjecali na današnju službenu politiku Srbije koja i danas ustrajava na

700.000 žrtava, uz naravno Srpsku akademiju nauka i umjetnosti, zatim u Dodikovoj Republici Srpskoj i u Srpskoj pravoslavnoj crkvi.

Poslije ovog uvodnog monstruoznog broja koji je skuhan u velikosrpskim krugovima u Beogradu Igor Vukić se bavi kronologijom brojnih procjena i istraživanja koja pokušavaju svesti broj nastradalih u Jasenovcu u realnije okvire. U tu skupinu spada na prvom mjestu „**Javna ustanova spomen područja Jasenovac**“ kao službena institucija u Republici Hrvatskoj. Njezin popis sadrži 83.145 navodnih žrtava u logoru, ali je u brojnim istupima i napisima taj broj ozbiljno doveden u pitanje jer se na njemu nalaze brojne žrtve koju su stradale izvan logora Jasenovac, čak i neke koje su umrle u izbjegličkom logoru u El Shattu. Na tom službenom popisu JUSP Jasenovca navodi se da je u logoru od već spomenutih 83.145 žrtava bilo čak 47.627 Srba. Prema svim dostupnim podacima i dokumentima u Jasenovcu je bilo tek nekoliko stotina Srba, pa službeni broj od 47.627 ubijenih Srba predstavlja još jednu kolosalnu laž velikosrpske propagande koju podržava službena politika Republike Hrvatske (!!).

Što se tiče JUSP-a Jasenovac tu se ne staje, nego se čak tvrdi da je u logoru prema poimeničnom popisu ubijeno 20.101 dijete mlađe od 14 godina. Nadalje Igor Vukić citira i knjigu „**Nezavisna Država Hrvatska bilo je pravo ime**“ člana ustaške postrojbe koja je osiguravala logor Ilije Barbarića objavljene u Splitu 2010- godine. Prema njemu kroz logor je za vrijeme njegovog postojanja prošlo 18.600 zatvorenika. Igor Vukić nadalje iznosi podatak da je broj molbi za puštanje iz logora koje su vlastima pisale obitelji prijatelji zatočenih bio 7.000., a broj zatočenika koji su 1944. godine primili pakete iznosio je 3.205, dok je broj zatočenika puštenih iz sabirnih logora, dakle ne samo iz Jasenovca od Božića 1943. do travnja 1945. godine iznosio 1.475. Tim brojevima Igor Vukić dodaje i broj od 1.165 ženskih imena upisanih u bilježnicu „**Originalni popis zatočenica logora Jasenovac**“. Osobito je važan broj od 475 posmrtnih ostataka prilikom sondiranja terena u tri navrata od 1964. do 1976. godine. U logoru je prema dokumentu iz 1945. godine bilo zatočeno 373 pripadnika islamske vjere. Pored niza drugih podataka koji upotpunjuju pravu a ne lažnu sliku logora Jasenovac jedna od ključnih činjenica je i broj od samo 6 baraka od kojih je svaka mogla primiti 200 ljudi koji najbolje ilustrira njegove prave kapacitete.

U zaključku knjige Igor Vukić ističe: „**Broj ljudi koji su u Jasenovcu izgubili život ne može biti relativno velik. I vjerojatno jest manji od ranijih procjena osobito onih iz vremena socijalističke Hrvatske/Jugoslavije a višestruko manji od popisa navodnih žrtava koji održava Javna ustanova spomen područja Jasenovac. I zaključuje**“ U više navrata izjavio sam kako je broj žrtava Jasenovca daleko manji od 7.000“, pa taj podatak uspoređuje s takvim brojem žrtava koje su pobili pripadnici vojnih snaga bosanskih Srba u Srebrenici 1995. godine. U borbi za istinu o logoru Jasenovac Igor Vukić i njegovo specijalizirano društvo predstavljaju, uz druga istraživanja značajan pritisak na tekuću hrvatsku politiku koja i dalje uporno podržava velikosrpski četnički mit čiji je cilj proglašenje hrvatskoga naroda genocidnim. Koliko još treba proći saborskih izbora da se formira neka istinska hrvatska Vlada koja će konačno prihvatiti pravu istinu o Jasenovcu a ne i dalje sudjelovati u ovoj političkoj farsii naslijeđenoj iz komunističke Jugoslavije?